Tylko do użytku służbowego.

DODATEK

do Dziennika Taryf i Zarządzeń Kolejowych.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Rok III. | Warszawa, dnia 30 czerwca 1930 r. | Nr. 13.

TREŚĆ:

Komunikacja wewnętrzna osobowa.

Poz. 38. Tymczasowe Przepisy dla odprawy przesyłek ekspresowych.

W związku z zmianami i uzupełnieniami, ogłoszonemi w Dodatku I do Taryfy osobowej i bagażowej kolei żelaznych na obszarach Rzeczypospolitej Polskiej i W. M. Gdańska Część I (Dz. T. i Z. K. z r. 1930, Nr. 19, poz. 178) oraz w powołaniu się na okólnik Ministerstwa Komunikacji Nr. III/4/Rg/6686/30 z dnia 16 maja 1930 r. (Dz. T. i Z. K. z r. 1930, Nr. 11, poz. 32 wprowadza się niżej podane „Tymczasowe Przepisy dla odprawy przesyłek ekspresowych".

Równocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Ministerstwa Komunikacji Nr. IV/16981/13 z dnia 29 listopada 1928 r. w sprawie przesyłek ekspresowych (Dz. U. M. K z r. 1928, Nr. 27 poz. 318) w tych punktach, które są sprzeczne z przepisami niniejszemi:

TYMCZASOWE PRZEPISY DLA ODPRAWY PRZESYŁEK EKSPRESOWYCH.

§ 1. Przyjmowanie i odprawa przesyłek ekspresowych.

1. Jako przesyłki ekspresowe przyjmuje się przedmioty, nadające się do przewozu w wagonie bagażowym. Przedmioty, które są wyłączone od przewozu określa § 51 R. P. O.

Nie przyjmuje się zatem przedmiotów o większej objętości lub wadze, które mogłyby spowodować trudności przy załadowaniu, przeładowaniu lub wyładowaniu, przedmioty, które z powodu swych właściwości mogłyby uszkodzić lub zanieczyścić inne przesyłki, załadowane w wagonie bagażowym, oraz przedmioty, któreby wymagały w następstwie odkażenia wagonu bagażowego.

2. Przepis zawarty w § 59 R. P. O., dotyczący przyjmowania przesyłek do przewozu przynajmniej na godzinę przed odejściem oznaczonego pociągu, ma na celu zapobieganie roszczeniom stron. Pracownicy ekspedycji powinni jednak przyjmować przesyłki ekspresowe do czasu, gdy jest jeszcze możliwe prawidłowe odprawienie bez opóźnienia pociągu, oraz o ile na to pozwalają ich inne czynności służbowe.

3. Odprawa przesyłek ekspresowych odbywać się może tylko pomiędzy temi stacjami, które są otwarte dla tych czynności. Zakres czynności stacyj jest wskazany w Wykazie stacyj i odległości taryfowych.

4. Przesyłki ekspresowe odprawia się na podstawie listów ekspresowych. List ekspresowy jest drukiem sprzedażnym i składa się z czterech części: 1) grzbietu, 2) ceduły, 3) poświadczenia wydania, 4) poświadczenia nadania. Grzbiet pozostaje na stacji nadania jako załącznik do sprawozdania rachunkowego, poświadczenie nadania otrzymuje nadawca, ceduła i poświadczenie wydania towarzyszy przesyłce aż do stacji przeznaczenia. Części listu ekspresowego nie obwiedzione linjami grubemi powinien nadawca wypełnić przez kalkę, ołówkiem chemicznym lub pismem maszynowem.

Stacje powinny zwracać uwagę na dokładne i wyraźne wypełnienie listu ekspresowego przez nadawcę, zgodnie z § 52 R. P. O. w szczególności na rubryki, dotyczące zaliczenia, tudzież na deklarację wartości dostawy, które to rubryki powinny być wypełnione słowami. Przy nadaniu przesyłki bez zaliczenia, należy rubrykę „Zaliczenie" przekreślić linją falistą.

5. Na żądanie nadawcy ekspedycja przesyłek ekspresowych może wypełnić list ekspresowy, za pobraniem przewidzianej w taryfie opłaty, którą wpisuje się do listu ekspresowego jako opłatę dodatkową, uiszczoną przez nadawcę.

Listy ekspresowe otrzymują numerację bieżącą z Wykazu nadanych przesyłek ekspresowych.

6. Zawartość przesyłki powinna być w odpowiedniej rubryce podana tak dokładnie, aby na tej podstawie można było ustalić, czy dana przesyłka może być dopuszczona do przewozu.

7. W razie braku lub wadliwości opakowania, nadawca winien zamieścić w liście ekspresowym w rubryce przeznaczonej dla oświadczeń nadawcy, uwagę, określającą dokładnie wady opakowania.

8. Nadawca obowiązany jest opatrzyć oddzielnie każdą sztukę przesyłki dokładnym i czytelnym adresem odbiorcy, oraz nazwą stacji nadania i przeznaczenia literami łacińskiemi. Powyższe dane muszą zgadzać się ze wskazaniami, wpisanemi przez nadawcę do listu ekspresowego. Jeżeli na której ze sztuk przesyłki nie można przykleić kartki z adresem, nazwą stacji nadania i przeznaczenia, jak np. na koszach, workach i t. p., to dane te należy umieścić na kartce z kartonu trwale przymocowanej do danej sztuki, z pozostawieniem na tejże kartce miejsca na nalepki kolejowe.

Nadawcom należy zalecać, aby adres podawali na jednej z bocznych stron sztuki przesyłki.

9. Stacja nadania zaopatruje każdą sztukę przesyłki ekspresowej nalepką, zawierającą następujące dane: Nr. listu ekspresowego, stację nadania (wydrukowaną lub odbitą stemplem), stację przeznaczenia, drogę przewozu oraz ilość sztuk przesyłki.

10. Na dowód przyjęcia przesyłki do przewozu, stacja nadania stempluje datownikiem wszystkie cztery części listu ekspresowego.

§ 2. Odpowiedzialność nadawcy za oświadczenia zamieszczone w liście ekspresowym. Dopłaty.

1. Jeżeli kolej sprawdziła, że zawartość przesyłki nie jest zgodną z wskazaniem nadawcy w liście ekspresowym, należy:

a) w razie sprawdzenia przed nadaniem—nie przyjąć przesyłki;

b) w razie sprawdzenia na stacji nadania, po przyjęciu przesyłki do przewozu, wezwać nadawcę do uiszczenia dopłat przewidzianych w taryfie. O ile przesyłka zawiera przedmioty wyłączone od przewozu, należy oprócz pobrania dopłaty, odebrać poświadczenie nadania, a przesyłkę i pobrane przewoźne zwrócić.

c) na stacji pośredniej — dopłatę obliczyć i wpisać do listu ekspresowego, a o ile przesyłka zawiera przedmioty wyłączone od przewozu, przesyłki dalej nie wysyłać, stację nadawczą wezwać do zawiadomienia nadawcy aby uiścił dopłatę, oraz podał wskazówki co do przesyłki;

d) na stacji przeznaczenia — obliczyć dopłatę i — o ile odbiorca zgadza się na uiszczenie dopłaty, a wydaniu przesyłki nie sprzeciwiają się przepisy prawne lub policyjne — wydać przesyłkę. O ile odbiorca odmawia uiszczenia dopłat, należy postąpić z przesyłką jak przy przeszkodach w wydaniu.

2. Niezależnie od opłat pobiera się za sprawdzenie ilości sztuk opłatę według taryfy, za sprawdzenie zaś zawartości przesyłki, powstałe przy tem koszty.

3. Wynik sprawdzenia należy zawsze wpisać do listu ekspresowego i żądać podpisania przez nadawcę, lub też przez odbiorcę albo przez wezwanych dwóch świadków, o ile możności nie należących do służby kolejowej.

§ 3. Opłacanie należności przewozowych.

1. Należności za przewóz przesyłek ekspresowych, opłatę stemplową, prowizję za zaliczenie, opłatę za deklarowanie wartości dostawy i wszelkie opłaty dodatkowe narosłe przed zawarciem umowy o przewóz pobiera się zgóry przy nadaniu.

Opłaty te należy oddzielnie wyszczególnić we właściwych rubrykach listu ekspresowego.

2. Należności powstałe w drodze oraz inne wydatki, które powstały po zawarciu umowy o przewóz, wpisuje się do odpowiedniej rubryki ceduły (listu ekspresowego) i poświadczenia wydania z wymienieniem stacji, na której powstały i z dołączeniem odnośnych załączników (np. kwit celny, rachunek za uskutecznione poprawienie opakowania i t. p.). Należności te wpisuje się także do wykazu kosztów powstałych w drodze (druk F 116).

§ 4. Przewóz.

1. Przesyłki ekspresowe przewozi się pociągiem ruchu osobowego, wskazanym w liście ekspresowym przez nadawcę, z wyjątkiem pociągów wyłączonych od przewozu przesyłek ekspresowych.

W razie nie wskazania pociągu przez nadawcę przewóz powinien się odbyć najbliższym odpowiednim pociągiem osobowym lub pośpiesznym.

2. Kasy bagażowe, przyjmujące do przewozu przesyłki ekspresowe, wywieszają ogłoszenia z wskazaniem pociągów, któremi przewóz tych przesyłek jest ograniczony lub niedozwolony.

3. Zdawanie przesyłek ekspresowych odbywa się analogicznie, jak zdawanie przesyłek bagażowych.

§ 5. Zmiany w umowie o przewóz.

1. Dozwolone są tylko następujące zmiany w umowie o przewóz drogą dodatkowego zlecenia:

a) oddanie z powrotem przesyłki nadawcy na stacji nadania przed jej wysłaniem,
b) wstrzymanie jej wydania na stacji przeznaczenia,
c) wydanie jej na stacji przeznaczenia innej osobie,
d) wydanie przesyłki bez pobrania zaliczenia.

2. Dodatkowe zlecenie nadawca powinien złożyć na stacji nadawczej w formie pisemnego oświadczenia na przepisanym formularzu kolejowym i wpisać treść zlecenia do właściwej rubryki „poświadczenia nadania" listu ekspresowego. Dodatkowego zlecenia bez przedstawienia poświadczenia nadania przyjmować nie wolno.

Narazie należy używać formularzy przepisanych dla zleceń dodatkowych przy przesyłkach towarowych, zmieniając odpowiednio napisy lub też treść formularza.

3. Stacja nadawcza jest obowiązana po wpisaniu numeru listu ekspresowego, daty przyjęcia i wysłania przesyłki oraz po odbiciu datownika, przesłać dodatkowe zlecenie pocztą, listem poleconym jak najśpieszniej do stacji przeznaczenia. Koszty opłaty ponosi nadawca.

Na żądanie i koszt nadawcy można wysłać dodatkowe zlecenie telegraficznie, niezależnie jednak od tego należy przesłać stacji przeznaczenia jako uzupełnienie poprzedniego, oryginalne zlecenie nadawcy na piśmie.

Stacji przeznaczenia nie wolno wydać przesyłki przed otrzymaniem pisemnego zlecenia nadawcy.

4. Stacja, wykonywając dodatkowe zlecenie w wypadku podanym w punkcie 1 pod a), powinna zwrócić przesyłkę, tudzież pobrane opłaty po potrąceniu opłat przewidzianych w pkt. 7 § 26 R. P. O. Poświadczenie nadania należy zatrzymać i list ekspresowy we wszystkich częściach oznaczyć jako zepsuty, a pobrane opłaty zarachować na kwicie różnych wpływów.

W wypadku pod 1 b) — wydanie przesyłki należy wstrzymać aż do dalszego zlecenia nadawcy.

W wypadku pod 1 c) — należy w cedule, w poświadczeniu wydania i na wszystkich sztukach przesyłki skreślić pierwotny adres odbiorcy, wpisać adres nowego odbiorcy i zawiadomić go o przybyciu przesyłki.

5. We wszystkich powyżej wyszczególnionych wypadkach należy treść dodatkowego zlecenia zanotować na grzbiecie — na stacji nadawczej, a na cedule i na poświadczeniu wydania na stacji wykonywającej zlecenie.

6. Jeżeli dodatkowe zlecenie nie może być z jakichbądź powodów wykonane, należy je z adnotacją, uzasadniającą powód niewykonania, niezwłocznie zwrócić stacji nadawczej, która obowiązana jest natychmiast zawiadomić o tem nadawcę.

§ 6. Przeszkody w przewozie.

W razie przeszkody w wysłaniu lub w dalszym przewozie przesyłki, jeżeli stacja na której powstała powyższa przeszkoda rozstrzygnie, że jest korzystniej dla nadawcy dokonać z urzędu przewozu inną drogą, a zatem bez żądania wskazówki od nadawcy, wówczas powinna ona w cedule

(w liście ekspresowym) i w poświadczeniu wydania oznaczyć nową drogę przewozu, podać przyczynę zmiany drogi, stwierdzić powyższe datownikiem i podpisem pracownika ekspedycji oraz zaliczyć przewoźne za rzeczywisty przebieg przesyłki.

Jeżeli przesyłki dalej wysłać nie można, należy zażądać wskazówki nadawcy i postąpić według postanowień § 8.

§ 7. Wydawanie przesyłek ekspresowych.

1. Po nadejściu przesyłki na stację przeznaczenia należy wycisnąć datownik we właściwych rubrykach „ceduły" (listu ekspresowego) i poświadczenia wydania.

2. Jeżeli po przybyciu pociągu odbiorca nie zgłosi się po przesyłkę, należy go zawiadomić o jej przybyciu.

3. Jeżeli odbiorcy nie zawiadomiono o przybyciu przesyłki, przesyłkę wydaje się:

a) odbiorcy, zgłaszającemu się po odbiór. Jeżeli zgłaszający się odbiorca nie jest znany osobiście pracownikom ekspedycji, wydanie może nastąpić dopiero po stwierdzeniu tożsamości odpowiednim dokumentem (dowód osobisty, paszport, legitymacja urzędowa i t. p.),

b) osobie trzeciej na podstawie pełnomocnitw, składanych przez adresatów w ekspedycji, analogicznie jak przy przesyłkach towarowych.

Odbierający powinien potwierdzić odbiór przesyłki ekspresowej w przeznaczonej do tego rubryce ceduły.

4. W wypadkach zawiadomienia odbiorcy o przebyciu przesyłki, za uprawnionego do odbioru przesyłki ekspresowej uważa się każdego, kto okaże zawiadomienie o przybyciu przesyłki, zaopatrzone przez odbiorcę w pokwitowanie z odbioru. Zawiadomienie to dołącza się do ceduły. Pokwitowanie odbioru na cedule w tych wypadkach odpada.

5. Po uiszczeniu przez odbiorcę należności i kosztów, ciążących na przesyłce, kasa wręcza mu pokwitowanie „poświadczenie wydania" (t. j. trzecią część listu ekspresowego).

6. Na podstawie okazanego i pokwitowanego przez kasę „poświadczenia wydania", magazynier wydaje odbiorcy przesyłkę i zwraca mu wspomniane poświadczenie, zamieściwszy wpierw w odpowiedniej rubryce adnotację o wydaniu przesyłki.

§ 8. Przeszkody w wydawaniu.

1. Jeżeli z jakichkolwiek powodów nie można doręczyć odbiorcy zawiadomienia o nadejściu przesyłki, albo jeżeli odbiorca odmówi przyjęcia przesyłki, albo jeżeli po upływie trzech dni od chwili zawiadomienia odbiorca nie zgłasza się po odbiór przesyłki, stacja przeznaczenia obowiązana jest zawiadomić natychmiast nadawcę za pośrednictwem stacji nadawczej o przeszkodach w wydaniu przesyłki.

2. Jeżeli nadawca zażąda zwrotnego przesłania przesyłki, bez podania sposobu przewozu i bez dołączenia dokumentu przewozowego, to stacja przeznaczenia zwraca przesyłkę za listem przewozowym pośpiesznym ruchu osobowego, wykazując wszelkie należności ciążące na przesyłce jako należności uprzednie.

3. Jeżeli wartość towaru nie zabezpiecza kosztów przewozu, zwrot może nastąpić tylko po złożeniu przez nadawcę odpowiedniego zabezpieczenia na pierwotnej stacji nadania.

4. W wypadkach zaginięcia lub uszkodzenia przesyłek ekspresowych oraz z przesyłkami bezdowodowemi należy postąpić według postanowień P. B. B. U.

§ 9. Zajęcie lub sekwestr przez sąd lub władze administracyjne przesyłek i zaliczeń. Sprzedaż i zniszczenie przesyłek.

W wypadkach wskazanych w nagłówku należy stosować postanowienia, zamieszczone w przepisach dla ekspedycji towarowych (H 5).

Nr. III/4/Rg. 6686/30.

Poz. 39. Okólnik Ministerstwa Komunikacji Nr. III/Ou/9790/30 z dnia 25 czerwca 1930 r. w sprawie legitymacyj urzędników państwowych.

Okólnik Ministerstwa Kolei Nr. III/Ou/4846/25 z dnia 4 listopada 1925 roku w sprawie legitymacyj urzędników państwowych uzupełnia się w tym kierunku, że prawo do używania legitymacyj z okładką koloru czerwonego, zastrzeżone powyższym okólnikiem Ministrom i Podsekretarzom Stanu, przysługuje również Ambasadorom Rzeczypospolitej Polskiej.

Zgodnie z okólnikiem Prezydjum Rady Ministrów Nr. 16788/106 z dnia 17 października 1925 roku wystawianie legitymacyj dla Ambasadorów i przedłużanie ich ważności należy do Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Nr. III/Ou/9790/30.

Poz. 40. Okólnik Ministerstwa Komunikacji Nr. III/1/9812/30 z dnia 27 czerwca 1930 r. w sprawie ulg taryfowych przy przewozie osób w związku z Międzynarodową Wystawa Komunikacji i Turystyki w Poznaniu w roku 1930 (M. W. K. T.).

W związku z rozporządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 30 czerwca 1930 r., ogłoszonem w Dzienniku Taryf i Zarządzeń Kolejowych z r. 1930, Nr. 22, pod poz. 210, w okólniku Ministerstwa Komunikacji Nr. III/1/7217/30 z dnia 7 czerwca 1930 r. w sprawie ulg taryfowych przy przewozie osób w związku z Międzynarodową Wystawą Komunikacji i Turystyki w Poznaniu w roku 1930 (M. W. K. T.), ogłoszonem w Dodatku do Dziennika Taryf i Zarządzeń Kolejowych z r. 1930 Nr. 12 pod poz. 34, w ustępie I na str. 52, w wierszu 6 od dołu odległość 100 km zmienia się na 50 km.

Nr. III/1/9812/30.

Komunikacja zagraniczna towarowa.

Poz. 41. Czeskosłowacko-Polski Związek Kolejowy. Przepisy służbowe do taryfy towarowej część I i część II, zeszyty 1a, 1b, 2, 3 i 4.

Z dniem 1 czerwca 1930 r. weszły w życie nowe Przepisy służbowe do wymienionej taryfy związkowej. Przepisy te otrzymują stacje od przełożonych Dyrekcyj kolei państwowych. Jednocześnie uchylone zostały Przepisy służbowe, obowiązujące od 1 września 1927 r.

Nr. III/3/C. 9057/30.

Poz. 42. Okólnik Ministerstwa Komunikacji Nr. III/3/7717/30 z dnia 11 czerwca 1930 r w sprawie stosowania postanowień polsko-rumuńskiej taryfy część I, dział B, rozdział IV p. 1.

Według oznajmienia Kontroli Dochodów kolei rumuńskich dla komunikacji międzynarodowej, stacje polskie nie przestrzegają postanowień polsko-rumuńskiej taryfy część I dział B rozdział IV p. 1, według których przesyłki nadawane do rumuńskich stacyj portowych do dalszego wywozu morzem lub Dunajem, należy oznaczać w liście przewozowym jako tranzytowe przez dodanie słowa „tranzit" po nazwie rumuńskiej stacji portowej.

Również przy sporządzaniu ceduł przewozowych w komunikacji polsko-rumuńskiej przy przesyłkach przechodzących w tranzycie przez Rumunję i korzystających z tego powodu z tranzytowych stawek opłat przewozowych przy nazwie stacji przeznaczenia (portowej lub wyjściowej granicznej stacji rumuńskiej) nie dopisują polskie stacje nadawcze oznaczenia „tranzit". Wobec tego rumuńskie stacje przeznaczenia, nie wiedząc, czy przesyłka jest przeznaczoną do podjęcia na miejscu czy do tranzytu, zaliczają importowe wyższe stawki opłat przewozowych.

Wobec powyższego poleca się ściśle przestrzegać przytoczone na wstępie postanowienia.

Nr. III/3/7717/30.

Poz. 43. Przepisy Służbowe (Postanowienia wykonawcze) do taryfy dla komunikacji towarowej pomiędzy stacjami kolei polskich, włączając położone na obszarze Wolnego Miasta Gdańska, z jednej strony, a stacjami Związku Socjalistycznych Republik Rad, z drugiej strony, obowiązujące od dnia 15 listopada 1929 r. (Dodatek do Dziennika Taryf i Zarządzeń Kolejowych Nr. 11 z dnia 2 listopada 1929 r. poz. 42).

Z mocą obowiązującą od dnia 1 lipca 1930 r. w wyżej wspomnianych Przepisach Służbowych wprowadza się następujące zmiany i uzupełnienia:

Na okładce i stronie tytułowej w tytule Przepisów Służbowych, słowa: „obowiązującej od dnia 15 listopada 1929 r." zastępuje się słowami: „której część I oraz Rozdział IV B Części II obowiązują od dnia 15 listopada 1929, a Rozdziały I, II, III A/B i IV A — od 1 lipca 1930 r.".

W § 20 w rozdziale: „Przepisy specjalne, dotyczące oddawania i przyjmowania przesyłek na granicy bez przeładowania" (strona 21) punkt 26 uzupełnia się przez dodanie uwagi:

„Uwaga. Drzewo celulozowe (papierówkę) dopuszcza się do przewozu w krytych wagonach z otwartemi otworami do przewietrzania".

Nr. III/3/Ws. 9207/30.

Drukarnia Państwowa. Nr. 51775. 26.VI.30. 5.500.